

navnlig fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Anfjer), en Argumentation, der, som en anden Taler allerede har gjort opmærksom paa, indeholder en temmelig stærk Modsigelse for deres Vedkommende. Jeg har tillige fra anden Side hørt en Betragtning gjort gjældende, hvorefter Embedsmændene og Soldaterne stilledes ens; men jeg har udtryffeligt hævdet, at jeg maa erkjende, at der er en væsentlig Forskjel tilstede med Hensyn til Bestemmelsen af Lønningsforholdene for disse to Klasser af Statens Arbejdere, og jeg undres over netop i Dag at have hørt den modsatte Betragtning gjort gjældende fra de Herrers Side. Jeg ser Forholdet saaledes, at det med Hensyn til Bederlaget for Soldatens Arbejde gjælder om at give ham, hvad der er nødvendigt, uden at man kan erstatte ham Anvendelsen af hans Tid. Men derfor siger jeg, at det efter min Betragtning her væsentlig dreier sig om et Tillæg; thi vi ere jo Alle i de Aar, der ere forløbne fra 1867 til nu, komne til den Erkjendelse, at det Bederlag, der gives Soldaten, ikke er tilstrækkeligt til at forskaffe ham, hvad han nødvendig trænger til. Derfor have vi gjort Forslag om at give dette som et virkeligt Lønningsstillæg. Dog skal jeg minde om, at selv ved det Endringsforslag, jeg har stillet, taber Loven ikke sin midlertidige Karakter. For saa vidt man vil lægge Vægt derpaa, bliver det dog en midlertidig Lov, gjældende fra eet Tidspunkt til et andet, nemlig til det Tidspunkt, da en hel Lønningslov vil ordne Forholdet.

Octavius Hansen: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) spurgte mig, hvoraf jeg vidste, hvorledes Landsthinget vilde stille sig i denne Sag. Dertil svarer jeg, at det veed jeg selvfølgelig ikke; men det forekommer mig dog rigtigt at lægge de Herrer paa Sinde, at de nu burde overveie det Spørgsmaal, hvorledes de ville stille sig til Sagen, saafremt Landsthinget skulde følge den ærede Krigsministers Opfordring, at vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den her er forelagt af ham. Jeg tror ikke, at de Herrers Forudsætning er rigtig, den Forudsætning nemlig, som det forekommer mig, de have, at der er en større Interesse paa deres Side for at skaffe Soldaterne et Tillæg, end der er paa denne Side eller hos den ærede Krigsminister eller maaste hos Landsthinget. Naar man gaar ud fra denne Forudsætning, maa man dog virkelig tillige anse det for en Mulighed, at Landsthinget kan sige det Samme som den ærede Krigsminister: Vi finde ingen Anledning til at trække et enkelt Punkt af Herrens Lønningslov frem til Behandling og træffe en særlig Afgjørelse deraf, men ville følge Regjeringen i dens Opfattelse. Det forekommer mig dog at være meget rimeligt, naar man gaar ud fra den nævnte Forudsætning, at der hos Landsthinget skulde være en mindre Interesse for at skaffe Soldaterne et Lønningsstillæg. Nu vil jeg

bede de Herrer overveie, hvorledes de ville stille sig, naar denne Lov, som skal være færdig den 1ste Januar, kommer tilbage fra Landsthinget. Ere de forberedte paa da at fastholde deres Stemmegivning og derved udelukke de Menige og Underkorporalerne fra Lønningsstillæg? Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds spørger ikke meget om Konsekventer. Han indbringer Forslag om at udtale en alvorlig Misbilligelse mod en Minister, og naar saa Ministeren siger: Dette tager jeg ikke imod, saa svarer det ærede Medlem: Saa tage vi under Overveielse, hvorvidt vi skulle fastholde Udtalelsen. Men det er dog noget sent at begynde at overveie Konsekventerne, naar de saaledes rykke En ind paa Livet. De Herrer bør altsaa i dette Tilfælde overveie: Skulle vi vedtage et Endringsforslag, som kan udsætte os for den Fare, at de Menige og Underkorporalerne ikke faae det Lønningsstillæg, hvorom der her er Tale?

Anfjer: Det blev af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bojsen) og af et andet Medlem fra Fyn (S. Madsen), udtalt, at jeg skulde være kommen i Uoverensstemmelse med mig selv ved den Maade, hvorpaa jeg i Dag havde omtalt Embedsmændene og Soldaterne. Nei, jeg er i den allerfortræffeligste Uoverensstemmelse med mig selv og med mine tidligere Ytringer. Sagen er ganske simpelt den, at først i dag høre vi fra de Herrers Side et „pater peccavi“, fordi de ikke tidligere have givet Soldaterne nok i Lønning. Men tidligere har jeg bestandig staaet i den Formening, at de vare overbeviste om, at, hvad de havde vedtaget i 1867, var forsvaret og tilstrækkeligt; og efter Alt, hvad der for øvrigt er udtalt her, maa jeg ogsaa tro, at de anse det Tillæg, der nu er Spørgsmaal om, for at være blevet nødvendigt paa Grund af de fordyrede Livsforhold, ikke fordi Lønningerne vare for ringe i 1867, men fordi de første Livsforhold siden den Tid ere stegne med omtrent 20 pCt.; derfor ville de nu give Soldaten omtrent 20 pCt. i Tillæg til hans Lønning. Men jeg har akkurat udtalt den samme Betragtning med Hensyn til Embedsmændene, at Grunden til, at Embedsmændene maatte have noget Mere i Løn, var den, at saavel de første Livsbetingelser som en Mængde andre Livsforhold, der ligge udenfor Soldatens Forhold, ere stegne betydelig i Pris. Den Omstændighed, at Embedsmændens Lønning indeholder foruden det, der skal være nødvendigt til hans og hans Families Underhold, tillige et Bederlag for hans Arbejde til andre Fornødenheder, kan jeg i alt Fald ikke indse har det allermindeste Modstridende med den almindelige Betragtning, jeg har opstillet. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds anførte ogsaa, at jeg havde Uret i at rette den Bebreidelse mod de Herrer fra den modsatte Side, at de dog ikke kunne